

Απόφαση Διοικητικού Εφετείου αριθμ. 321/2017
Παραγραφή και ευθύνη αποχώρησαντος εταίρου ΟΕ

Περίληψη-Ιστορικό

Ο εφεσίβλητος υπήρξε ομόρρυθμος εταίρος σε ομόρρυθμη εμπορική εταιρεία. Την 13-12-2001 δημοσιεύτηκε νομίμως η από 30-11-2001 τροποποίηση του καταστατικού της ΟΕ και ο ίδιος αποχώρησε από την εταιρεία.

Με την υπ' αριθμό 8273/27-11-2003 πράξη ταμειακής βεβαίωσης της αρμόδιας ΔΟΥ, βεβαιώθηκαν σε βάρος της ομόρρυθμης εταιρείας, μεταξύ άλλων, οφειλές από την επιβολή φόρου εισοδήματος των οικονομικών ετών 1996 έως 2002, οι οποίες ανέρχονται (μείον των εισπραχθέντων ποσών και πλέον των νομίμων τόκων) στο συνολικό ποσό των 274.364,62€

Με το υπ' αριθμό 14547/16-7-2010 έγγραφο του Προϊσταμένου της αρμόδιας ΔΟΥ, ο εφεσίβλητος ειδοποιήθηκε, υπό την ιδιότητα του ομορρύθμου εταίρου, σχετικά με την εις βάρος της ΟΕ βεβαίωση των ως άνω οφειλών, οι οποίες αφορούσαν στο χρονικό διάστημα της συμμετοχής του στην ομόρρυθμη εταιρεία.

Το Μονομελές Διοικητικό Πρωτοδικείο Χανίων, με την υπ' αριθμό 570/2014 απόφασή του, έκρινε ότι την 16-7-2010 (ημεροχρονολογία ειδοποίησης ληξιπροθέσμου) είχε ήδη παρέλθει η κατά τη διάταξη της παραγράφου 2 του άρθρου 86 του ν. 2362/1995 πενταετία από το τέλος του οικονομικού έτους κατά το οποίο διενεργήθηκε η εν στενή εννοία βεβαίωση των ένδικων χρηματικών απαιτήσεων, ήτοι από την 31-12-2003, και συνεπώς έχει παραγραφεί η αξίωση του Ελληνικού Δημοσίου για την είσπραξή τους.

Το Διοικητικό Εφετείο Χανίων με την επίμαχη απόφασή του έκρινε ότι πράγματι η αξίωση του Ελληνικού Δημοσίου έχει υποπέσει σε παραγραφή, λόγω παρόδου πενταετίας από την εν στενή εννοία βεβαίωση των ένδικων χρηματικών απαιτήσεων.

Τέλος, το Δευτεροβάθμιο Δικαστήριο απέρριψε το σύνολο των λόγων Έφεσης του Ελληνικού Δημοσίου κρίνοντας ότι εν προκειμένω, δεν τυγχάνει εφαρμοστέα η διάταξη της παραγράφου 2 του άρθρου 87 του ν. 2362/1995, ούτε η διάταξη της παρ. 4 του άρθρου 87 του ν. 2362/1995, ούτε όμως και η διάταξη της περίπτωσης στ' της παρ. 3 του άρθρου 86 του Ν. 2362/1995.

Αριθμός Απόφασης 321/2017

ΤΟ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΕΦΕΤΕΙΟ ΧΑΝΙΩΝ (ΤΜΗΜΑ Α' ΤΡΙΜΕΛΕΣ)

Αποτελούμενο από τα μέλη του: Ευαγγελία Μπουμπουκιώτη, Πρόεδρο Εφετών Δ.Δ., Μαρία Κουδουμνάκη και Παρασκευή Ψωμά -Εισηγήτρια -, Εφέτες Διοικητικών Δικαστηρίων.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στα Χανιά στις 9 Φεβρουαρίου 2017, ημέρα Πέμπτη και ώρα 11.00', με τη συμμετοχή και του Γραμματέα Μιχαήλ Παπαθεοφίλου, δικαστικού υπαλλήλου, για να δικάσει την έφεση με α.β.κ. ΔΠΗ ΕΦΜ3/3-2-2015, του Ελληνικού Δημοσίου που εκπροσωπείται από τον Προϊστάμενο

της ΔΟΥ , ο οποίος παραστάθηκε δια της δικαστικής πληρεξούσιας του ΝΣΚ Ευδοκίας Σαφαρή,
κατά του , κατοίκου , ομορρύθμου εταίρου της εταιρίας με την επωνυμία «..... ΟΕ» και τον διακριτικό τίτλο «.....», η οποία παραστάθηκε μετά της πληρεξούσιας της δικηγόρου Μανουηλίας-Ελευθερίας Ζουλάκη και κατά της με αρ. 570/2014 οριστικής απόφασης του Μονομελούς Διοικητικού Πρωτοδικείου Χανίων.

Μετά τη συζήτηση το Δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη, και
Αφού μελέτησε τα σχετικά έγγραφα,
Σκέφθηκε κατά το νόμο.

1. Επειδή, με την κρινόμενη έφεση, για την άσκηση της οποίας δεν απαιτείται κατά νόμον καταβολή παραβόλου, το εκκαλούν Ελληνικό Δημόσιο ζητά παραδεκτώως την εξαφάνιση της 570/2014 οριστικής απόφασης του Μονομελούς Διοικητικού Πρωτοδικείου Με την εκκαλούμενη απόφαση έγιναν δεκτές (μετά από συνεκδίκασή τους) οι ασκηθείσες από τον εφεσίβλητο επτά (7) ανακοπές, στρεφόμενες κατά της 8273/27-11-2003 πράξης ταμειακής βεβαίωσης της Δημόσιας Οικονομικής Υπηρεσίας (Δ.Ο.Υ.) , κατά τα μέρη αυτής, με τα οποία είχαν βεβαιωθεί σε βάρος της ομόρρυθμης εταιρίας, με την επωνυμία «..... ΟΕ» [στην οποία ο εφεσίβλητος συμμετείχε, ως ομόρρυθμος εταίρος], οφειλές από την επιβολή φόρου εισοδήματος, οικονομικών ετών 1996 έως 2002 (αριθμ. γραμμής 4 έως 10), οι οποίες ανέρχονται (μείον τα εισπραχθέντα ποσά και πλέον των νομίμων προσαυξήσεων) σε: α) 3.080,07 ευρώ, για το οικονομικό έτος 1996 (αριθμ. γραμμής 4), β) 49.041,21 ευρώ, για το οικονομικό έτος 1997 (αριθμ. γραμμής 5), γ) 67.384,63 ευρώ, για το οικονομικό έτος 1998 (αριθμ. γραμμής 6), δ) 8.800 ευρώ, για το οικονομικό έτος 1999 (αριθμ. γραμμής 7), ε) 9.789,45 ευρώ, για το οικονομικό έτος 2000 (αριθμ. γραμμής 8), στ) 10.418,79 ευρώ, για το οικονομικό έτος 2001 (αριθμ. γραμμής 9), ζ) 53.226,54 ευρώ, για το οικονομικό έτος 2002 (αριθμ. γραμμής 10).

2. Επειδή στο άρθρο 92 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας (ν. 2717/1999, Α' 97), όπως το πρώτο εδάφιο της παραγράφου 2 αυτού αντικαταστάθηκε με την παράγραφο 1 του άρθρου 10 του Ν.3659/2008 (Α'77) και ισχύει, σύμφωνα με το άρθρο 82 του εν λόγω νόμου, από 8-6-2008, έχει δε εφαρμογή στην προκείμενη περίπτωση, ενόψει του χρόνου δημοσίευσης της εκκαλούμενης απόφασης (30-9-2014), ορίζεται ότι:
«1. Σε έφεση υπόκεινται οι αποφάσεις που εκδίδονται σε πρώτο βαθμό. 2. Δεν υπόκεινται σε έφεση αποφάσεις που αφορούν χρηματικές διαφορές αν το αντικείμενο τους δεν υπερβαίνει το ποσό των διακοσίων χιλιάδων (5.000) ευρώ.... Το αντικείμενο της διαφοράς προσδιορίζεται από το ποσό, το οποίο καθορίζεται με την πρωτόδικη απόφαση. Αν αντικείμενο της διαφοράς είναι περισσότερα αυτοτελή και διακεκριμένα μεταξύ τους ποσά, το εκκλητό κρίνεται χωριστά ως προς καθένα από τα ποσά αυτά. Σε περίπτωση αντικειμενικής σώρευσης ένδικων βοηθημάτων, συνάφειας προσβαλλόμενων πράξεων ή παραλείψεων ή ομοδικίας, το αντικείμενο της διαφοράς κρίνεται χωριστά ως προς κάθε ένδικο βοήθημα, συναφή πράξη ή παράλειψη ή ομόδικο, εκτός αν, στην τελευταία περίπτωση, υπάρχει ενοχή σε ολόκληρο.....

3. Επειδή, σύμφωνα με τις διατάξεις που προεκτέθηκαν στην προηγούμενη σκέψη, η κρινόμενη έφεση, κατά το κεφάλαιο που αφορά το μέρος της εκκαλούμενης απόφασης, με το οποίο κρίθηκε η ανακοπή του εφεσιβλήτου κατά του σχετικού με το οικονομικό έτος 1996 μέρους της 8273/27-11-2003 πράξης ταμειακής βεβαίωσης

(ύψους οφειλής 3.080,07 ευρώ) πρέπει να απορριφθεί, ως απαράδεκτη, δεδομένου ότι το εν λόγω βεβαιωθέν ποσόν είναι μικρότερο του ποσού των 5.000 ευρώ, που τίθεται ως όριο του εκκλητού των αποφάσεων, σύμφωνα με την προπαρατεθείσα διάταξη του άρθρου 92 παρ. 2 του Κ.Δ.Δ. Κατά τα λοιπά, η ως άνω έφεση έχει ασκηθεί παραδεκτώς και πρέπει να εξετασθεί, περαιτέρω, κατ' ουσία.

4. Επειδή, ο Ν. 2362/1995 «Περί Δημοσίου Λογιστικού, ελέγχου δαπανών του Κράτους και άλλες διατάξεις» (Α' 245) ορίζει στο άρθρο 86 ότι: «1. Καμία χρηματική απαίτηση του Δημοσίου δεν υπόκειται σε παραγραφή πριν να βεβαιωθεί πράγματι προς είσπραξη ως δημόσιο έσοδο στην αρμόδια Δημόσια Οικονομική Υπηρεσία ή το αρμόδιο Τελωνείο (βεβαίωση εν στενή έννοια) ... 2. Η χρηματική απαίτηση του Δημοσίου μετά των συμβεβαιουμένων προστίμων παραγράφεται μετά πενταετία από τη λήξη του οικονομικού έτους μέσα στο οποίο βεβαιώθηκε εν στενή έννοια και κατέστη αυτή ληξιπρόθεσμη. 3. Χρηματική απαίτηση του Δημοσίου που α).....β).....γ).....δ).....ε).....στ) γεννήθηκε από καταλογισμό που έγινε από οποιαδήποτε αρμόδια δημόσια αρχή, ζ).....η).....θ).... παραγράφεται μετά από εικοσαετία από τη λήξη του οικονομικού έτους μέσα στο οποίο έγινε η εν στενή έννοια βεβαίωση αυτής.....» και στο άρθρο 87 ότι: «1. Η παραγραφή των απαιτήσεων του Δημοσίου αναστέλλεται για τους λόγους που προβλέπονται από την ισχύουσα νομοθεσία. Η παραγραφή αυτή αναστέλλεται επίσης: α. Για χρονικό διάστημα ίσο με το χρόνο για τον οποίο είχε χορηγηθεί στον υπόχρεο ή στον συνυπόχρεο κατά την τελευταία διετία της παραγραφής, αναστολή πληρωμής του χρέους του ή διευκόλυνση τμηματικής καταβολής είτε με νόμο είτε με δικαστική απόφαση είτε με πράξη αρμόδιας αρχής, που εκδίδεται ύστερα από αίτηση του υπόχρεου ... 4. Σε περίπτωση δικαστικής αμφισβητήσεως από οποιονδήποτε είτε του νόμιμου τίτλου γενικά της απαιτήσεως του Δημοσίου είτε της νομιμότητας της βεβαιώσεως αυτής εν στενή έννοια είτε της για οποιονδήποτε λόγο εγκυρότητας πράξεως της αναγκαστικής εκτελέσεως προς είσπραξη απαιτήσεως του Δημοσίου (διοικητικής εκτελέσεως), η προβλεπόμενη παραγραφή της απαιτήσεως του Δημοσίου προς βεβαίωση (εν ευρεία έννοια) ή προς είσπραξη της βεβαιωμένης απαιτήσεώς του αναστέλλεται μέχρι της εκδόσεως επί της δικαστικής ταύτης διενέξεως τελεσίδικης δικαστικής αποφάσεως και δεν συμπληρώνεται αυτής, σε κάθε περίπτωση, προ της παρόδου ενός έτους από την επιμελεία των αντιδίκων του Δημοσίου κοινοποιήσεως με δικαστικό επιμελητή στον Προϊστάμενο της αρμόδιας Δημόσιας Οικονομικής Υπηρεσίας και τον Υπουργό Οικονομικών της τελεσίδικης δικαστικής αποφάσεως...».

5. Επειδή, στην προκειμένη περίπτωση, από τα στοιχεία του φακέλου της δικογραφίας προκύπτουν τα εξής: Ο εφεσίβλητος υπήρξε ομόρρυθμος εταίρος της ομόρρυθμης εταιρίας με την επωνυμία «..... Ο.Ε.» έως τις 13.12.2001 (βλ. την νομίμως δημοσιευθείσα στις 13.12.2001 από 30.11.2001 τροποποίηση του καταστατικού της ως άνω εταιρίας). Με την με αριθμ. 8273/27.11.2003 πράξη ταμειακής βεβαίωσης της Δ.Ο.Υ. βεβαιώθηκαν σε βάρος της ανωτέρω εταιρίας, μεταξύ άλλων, οφειλές από την επιβολή φόρου εισοδήματος (βάσει της ΠΟΛ.1144/20.5.1998) των οικονομικών ετών 1996 έως 2002, οι οποίες ανέρχονται (μείον τα εισπραχθέντα ποσά και πλέον των νομίμων προσ αυξήσεων) σε: α) 3.080,07 ευρώ για το οικονομικό έτος 1996 (αριθμ. γραμμής 4), β) 49.041,21 ευρώ για το οικονομικό έτος 1997 (αριθμ. γραμμής 5), γ) 67.384,63 ευρώ για το οικονομικό έτος 1998 (αριθμ. γραμμής 6), δ) 8.800 ευρώ για το οικονομικό έτος 1999 (αριθμ. γραμμής 7), ε) 9.789,45 ευρώ για το οικονομικό έτος 2000 (αριθμ. γραμμής 8), στ) 10.418,79 ευρώ για το οικονομικό έτος 2001 (αριθμ γραμμής 9) και ζ) 53.226,54 ευρώ για το

οικονομικό έτος 2002 (αριθμ. γραμμής 10) δηλαδή στο συνολικό ποσό των 274.364,62 ευρώ (βλ. τον από 16.7.2010 πίνακα χρεών). Στη συνέχεια, με το με αριθμ. πρωτ. 14547/16.7.2010 έγγραφο του Προϊσταμένου της Δ.Ο.Υ.ο εφεσίβλητος ειδοποιήθηκε, υπό την ως άνω ιδιότητα του ομορρύθμου εταίρου, σχετικώς με την εις βάρος της ανωτέρω εταιρίας βεβαίωση των προαναφερομένων οφειλών, οι οποίες αφορούν στο χρονικό διάστημα της συμμετοχής του στην ομόρρυθμη εταιρία. Κατά της προμνημονευόμενης ταμειακής βεβαίωσης, ο εφεσίβλητος άσκησε ενώπιον του Μονομελούς Διοικητικού Πρωτοδικείου Χανίων επτά (7) ανακοπές, με τις οποίες, όπως αναπτύχθηκαν με το πρωτοδικώς κατατεθέντα υπομνήματα, αυτός ζήτησε την ακύρωση της ανωτέρα πράξης ταμειακής βεβαίωσης, κατά τα μέρη αυτής, τα οποία αφορούν στην βεβαίωση οφειλών της ως άνω ομόρρυθμης εταιρίας από την επιβολή φόρου εισοδήματος οικονομικών ετών 1996 έως 2002 (αριθμ. γραμμής 4 έως 10), προβάλλοντας ότι ο επίδικος απαιτήσεως του εκκαλούντος έναντι του ιδίου, ως ομορρύθμου εταίρου της προαναφερόμενης εταιρίας, έχουν υποπέσει σε πενταετή παραγραφή, η οποία, κατά τους ισχυρισμούς του, άρχισε από τότε που αυτές κατέστησαν δικαστικώς επιδιώξιμες και αναγκαστικώς εκτελεστές (από την λήξη του επομένου της ταμειακής βεβαίωσης μήνα, δηλαδή στις 31.12.2003), δεδομένης, άλλωστε, της αποχώρησης του ιδίου από την εταιρία στις 13.12.2001, επικαλούμενος ειδικότερα την διάταξη του άρθρου 64 του Εμπορικού Νόμου (Β.Δ. της 19.4./1.5.1835, Α' 15). Το Πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, αφού συνεκδίκασε τις ασκηθείσες από τον εφεσίβλητο ανακοπές δέχθηκε τον προμνημονευόμενο λόγο περί παραγραφής [κρίνοντάς τον, κατ' αρχή ως παραδεκτός, κατ' άρθρον 224 παρ. 5 του Κ.Δ.Δ., προβαλλόμενο, καθ' όσον αφορά στην απόσβεση της απαίτησης για την ικανοποίηση της οποίας επισπεύδεται η εκτέλεση], αλλά και ως νόμο και ουσία βάσιμο, ανεξαρτήτως της εφαρμογής ή μη της ισχύος των νομικών διατάξεων, τις οποίες επικαλέστηκε ο εφεσίβλητος προς στήριξή του. Και τούτο, με την αιτιολογία ότι στις 16.7.2010 (ημερομηνία ειδοποίησης ληξιπροθέσμου) είχε ήδη παρέλθει η, κατ' άρθρον 86 παρ. 2 του Ν. 2362/1995 πενταετία από το τέλος του οικονομικού έτους, κατά το οποίο έγινε η εν στενή εννοία βεβαίωση των ενδίκων χρηματικών απαιτήσεων - δηλαδή από τις 31.12.2003 - και επομένως, έχει παραγραφεί η αξίωση του Δημοσίου για την είσπραξή τους, ενώ απέρριψε, ως αβάσιμους, τους αντίθετους ισχυρισμούς του Ελληνικού Δημοσίου. Ειδικότερα, με την εκκαλούμενη απόφαση, κρίθηκε ότι: «η κατ' άρθρον 86 παρ. 3 περ. στ' του Ν. 2362/1995 εικοσαετής παραγραφή αφορά σε χρηματικές απαιτήσεις του Δημοσίου, οι οποίες γεννήθηκαν από καταλογισμό που έγινε από οποιαδήποτε δημόσια αρχή και όχι σε απαιτήσεις από την επιβολή φόρων, όπως στην προκειμένη περίπτωση. Περαιτέρω, δεν υφίσταται νόμιμος λόγος αναστολής της παραγραφής των επιδικών απαιτήσεων του Δημοσίου, κατ' άρθρον 87 παρ. 4 του Ν. 2362/1995, καθ' όσον, όπως είναι γνωστό στο Δικαστήριο από προηγούμενες δικαστικές του ενέργειες (άρθρο 144 παρ. 2 του Κ.Δ.Δ.), οι υπ' αριθμ. κατ. 7, 8, 9, 10 και 11/2006 ανακοπές της εταιρείας «..... Ο.Ε.» κατά της υπ' αριθμ. 8273/27.11.2003 πράξης ταμειακής βεβαίωσης της Δ.Ο.Υ. δεν αφορούν στις επίδικες, αλλά σε άλλες απαιτήσεις του Δημοσίου έναντι της εν λόγω ομόρρυθμης εταιρείας (βλ. τις υπ' αριθμ. 192, 193, 194, 195 και 196/2009 οριστικές αποφάσεις του Δικαστηρίου τούτου). Εξάλλου, δεν συντρέχει εν προκειμένω ούτε περίπτωση αναστολής της ως άνω παραγραφής, σύμφωνα με την διάταξη της περ. α' της παρ. 2 του άρθρου 87 του Ν. 2362/1995, καθ' όσον, ακόμη και αν θεωρηθεί ότι η υποβολή αιτήσεων διευκόλυνσης τμηματικής καταβολής εκ μέρους της ως άνω εταιρείας αφορά στις επίδικες απαιτήσεις του Δημοσίου, όπως προκύπτει από το υπ' αριθμ. πρωτ. 23282/29.8.2013 έγγραφο του Προϊσταμένου της Δ.Ο.Υ., αυτή

δεν έλαβε χώρα κατά την τελευταία διετία της παραγραφής (δηλαδή κατά το χρονικό διάστημα από 1.1.2007 έως 31.12.2008), όπως προβλέπει η ανωτέρω διάταξη, αλλά κατά το έτος 2004. Εν πάση δε περιπτώσει, αποκλείεται στην προκειμένη περίπτωση η εφαρμογή της διάταξης του άρθρου 268 εδ. α' του Αστικού Κώδικα (περί εικοσαετούς παραγραφής κάθε αξίωσης που βεβαιώθηκε με τελεσίδικη απόφαση ή με δημόσιο έγγραφο εκτελεστό), την οποία επικαλείται το καθ' ου, προεχόντως διότι τα ζητήματα του χρόνου παραγραφής των απαιτήσεων του Δημοσίου ρυθμίζονται από τον Κώδικα Δημοσίου Λογιστικού (Ν. 2362/1995) και, ως εκ τούτου, δεν μπορούν να εφαρμοσθούν ως προς τα ζητήματα αυτά τυχόν αντίστοιχες διατάξεις του Αστικού Κώδικα». Κατόπιν τούτων, το Πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, με την εκκαλούμενη απόφασή του, δέχθηκε τις συνεκδικασθείσες ασκηθείσες από τον εφεσίβλητο ανακοπές και ακύρωσε την 8273/27-11-2003 πράξη ταμειακής βεβαίωσης της Δ.Ο.Υ., κατά τα μέρη αυτής, με τα οποία είχαν βεβαιωθεί σε βάρος της ομόρρυθμης εταιρίας «.....ΟΕ» (στην οποία ο εφεσίβλητος συμμετείχε, ως ομόρρυθμος εταίρος), οφειλές από την επιβολή φόρου εισοδήματος, οικονομικών ετών 1996 έως 2002 (αριθμ. γραμμής 4 έως 10).

6. Επειδή, ήδη το εκκαλούν Ελληνικό Δημόσιο, με την έφεσή του, όπως παραδεκτώς αναπτύσσεται με το κατατεθέν στις 15-11-2016 υπόμνημά του, ζητά την εξαφάνιση της εκκαλούμενης απόφασης, ως εσφαλμένης. Ειδικότερα, το εκκαλούν υποστηρίζει ότι το Πρωτοβάθμιο Δικαστήριο έπρεπε να απορρίψει τον προβληθέντα με τις ανακοπές του εφεσιβλήτου ισχυρισμό περί παραγραφής των ένδικων απαιτήσεων του Ελληνικού Δημοσίου, ως αόριστο. Και τούτο, κατά τους ισχυρισμούς του, διότι ο τελευταίος είχε αναφέρει με τις ανακοπές του ότι η αποχώρηση του από την «..... ΟΕ», στις 13-12-2001 αποδεικνύεται από το με χρον. 30-11-2001 ιδιωτικό συμφωνητικό (το οποίο, δηλαδή, φέρει προγενέστερη της αποχώρησής του ημερομηνία), χωρίς να αναφέρεται (ούτε προκύπτει από τα στοιχεία της δικογραφίας) το εάν έλαβε χώρα, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 46, 42 και 43 του Εμπορικού Νόμου, δημοσίευση της αποχώρησης του εφεσιβλήτου από την εταιρία και σε ποια συγκεκριμένη ημερομηνία ολοκληρώθηκαν οι διατυπώσεις της δημοσίευσης αυτής, προκειμένου, με βάση τα στοιχεία τούτα, να κριθεί το βάσιμο της προβληθείσας ενστάσεως παραγραφής. Εξάλλου, κατά τους ισχυρισμούς του εκκαλούντος, το Πρωτοβάθμιο Δικαστήριο υπερέβη τα όρια των ανακοπών και προχώρησε στην αποδοχή αυτών, για άλλους λόγους από αυτούς που προβλήθηκαν με τα δικόγρατά τους. Και τούτο, κατά τους ισχυρισμούς του εκκαλούντος, διότι εσφαλμένως, με την εκκαλούμενη απόφαση, έγινε δεκτός ο ως άνω λόγος (ένσταση) περί παραγραφής, που προέβαλε ο εφεσίβλητος, επικαλούμενος τις διατάξεις του άρθρου 64 του Εμπορικού Νόμου, με την αιτιολογία ότι οι ένδικες απαιτήσεις έχουν υποπέσει στην πενταετή παραγραφή της παρ. 2 του άρθρου 86 του Ν.2362/1995, «ανεξαρτήτως της εφαρμογής ή μη της ισχύος των νομικών διατάξεων, τις οποίες επικαλείται ο ανακόπτων προς στήριξή του».

7. Επειδή, ο ανωτέρω ισχυρισμός του εκκαλούντος πρέπει να απορριφθεί, ως αβάσιμος. Και τούτο, διότι ο προβληθείς από τον εφεσίβλητο πρωτοδίκως ισχυρισμός περί παραγραφής των απαιτήσεων του Ελληνικού Δημοσίου δεν προβλήθηκε αορίστως, δεδομένου ότι, όπως προκύπτει από το προσκομιζόμενο από αυτόν ιδιωτικό συμφωνητικό τροποποίησης του καταστατικού της εταιρίας, αυτή συντάχθηκε την 30-11-2001 και δημοσιεύθηκε στα Βιβλία Εταιρειών του Πρωτοδικείου στις 13-12-2001 με Α/Α 340, νομίμως, δε, κρίθηκε από τον Πρωτοβάθμιο Δικαστήριο ότι έπρεπε να εξετασθεί ο προβαλλόμενος από τον

εφεσίβλητο λόγος περί παραγραφής των ενδίκων απαιτήσεων του Δημοσίου, με βάση τις διατάξεις του άρθρου 86 παρ. 2 του Ν.2362/1995, παρά το ότι αυτός είχε επικαλεσθεί την πενταετή παραγραφή, που προβλέπεται στο άρθρο 64 του Εμπορικού Νόμου.

8. Επειδή, περαιτέρω, το εκκαλούν υποστηρίζει ότι εσφαλμένως απορρίφθηκε από το Πρωτοβάθμιο Δικαστήριο ο ισχυρισμός του περί εφαρμογής, στην προκειμένη περίπτωση, της εικοσαετούς παραγραφής της απαίτησης του Ελληνικού Δημοσίου σύμφωνα με το άρθρο 86 παρ. 3 περίπτ. στ' του Ν.2362/1995. Και τούτο, κατά του ισχυρισμούς του, διότι εν προκειμένω οι χρηματικές απαιτήσεις του Ελληνικού Δημοσίου κατά του εφεσιβλήτου ερείδονται σε εκδοθέντα από το ΠΕΚ Αθηνών φύλλα ελέγχου επιβολής φόρου εισοδήματος, σε αποφάσεις επιβολής προστίμου ΚΒΣ, οι πράξεις επιβολής ΦΠΑ και λοιπούς άμεσους φόρους, υποκείμενες στην ανωτέρω εικοσαετή παραγραφή.

9 Επειδή, και ο ανωτέρω λόγος της έφεσης πρέπει να απορριφθεί, ως αβάσιμος. Και τούτο, διότι η εν λόγω διάταξη του άρθρου 86 παρ. 3 περίπτ. στ' του Ν 2362 1995 δεν κρίνεται εφαρμοστέα εν προκειμένω, εφόσον όπως προκύπτει από τον υπάρχοντα στο φάκελο πίνακα χρεών της Δ.Ο.Υ., οι ένδικες αξιώσεις του Ελληνικού Δημοσίου, που περιλαμβάνονται στην 8273/27-11-2003 ταμειακή βεβαίωση (αριθμός γραμμής 5 έως 10) αφορούν μόνο φόρο εισοδήματος της «..... ΟΕ», οικονομικού έτους 2002, που υπόκεινται στην πενταετή παραγραφή του άρθρου 86 παρ. 2 του Ν.2362/1995, όπως ορθά έκρινε το Πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, με την εκκαλούμενη απόφασή του.

10. Επειδή, εξάλλου, το εκκαλούν προβάλλει ότι εσφαλμένως το Πρωτοβάθμιο Δικαστήριο απέρριψε τον ισχυρισμό του ότι υφίσταται νόμιμος λόγος αναστολής της παραγραφής των ενδίκων απαιτήσεων του Ελληνικού Δημοσίου: α) κατ' άρθρο 87 παρ. 2 του Ν.2362/1995 και β) κατ' άρθρο 87 παρ. 4 του ίδιου νόμου. Και τούτο, κατά τους ισχυρισμούς του, διότι: α) Η «..... ΟΕ» (της οποίας ο εφεσίβλητος υπήρξε ομόρρυθμος μέλος) προέβη κατά το έτος 2004 σε υποβολή αιτήσεων διευκόλυνσης τμηματικής καταβολής και κατά το έτος 2006 προέβη σε άσκηση ανακοπών κατά της ίδιας ταμειακής βεβαίωσης και της χορηγήθηκε αναστολή εκτέλεσης αυτής, όπως προκύπτει από το σχετικό πίνακα χρεών. Δηλαδή, η αναστολή εκτέλεσης χορηγήθηκε στη συνυπόχρη του εφεσιβλήτου ως άνω εταιρία κατά την τελευταία διετία πριν από τη λήξη της παραγραφής και β) Η «..... ΟΕ» είχε ασκήσει ενώπιον του Μονομελούς Διοικητικού Πρωτοδικείου Χανίων την από 10-11-2006 (αριθ. κατ. ΔΠΧ 10/2006) ανακοπή κατά της ίδιας (8273/2003) ταμειακής βεβαίωσης [αριθ. γραμμής 4-10 (ίδιες απαιτήσεις με τις ένδικες)], η οποία απορρίφθηκε, με την 195/2009 απόφαση του ανωτέρω Δικαστηρίου, που ήδη έχει καταστεί τελεσίδικη (όπως προκύπτει από το με αριθ. πρωτ. ΓΠ324/17-12-2014 πιστοποιητικό του ανωτέρω Δικαστηρίου). Όμως, κατά τους ισχυρισμούς του εκκαλούντος, η εν λόγω τελεσίδικη απόφαση ουδέποτε κοινοποιήθηκε σ' αυτό, και, συνεπώς, η παραγραφή σε βάρος της ως άνω συνυπόχρεης εταιρίας τελεί σε αναστολή. Επομένως, κατά τους ισχυρισμούς του, εσφαλμένως απορρίφθηκε από το Πρωτοβάθμιο Δικαστήριο ο ισχυρισμός του για την αναστολή της ένδικης παραγραφής, η, δε, αιτιολογία απόρριψής του, ότι δηλαδή «οι ανακοπές της εταιρείας «..... ΟΕ» κατά της υπ' αριθ. 8273/27-11-2003 πράξης ταμειακής βεβαίωσης της Δ.Ο.Υ. δεν αφορούν στις επίδικες αλλά σε άλλες απαιτήσεις του Δημοσίου » δεν είναι νόμιμη.

11. Επειδή, και ο ανωτέρω λόγος της έφεσης, ως προς το πρώτο σκέλος αυτού, είναι απορριπτέος, ως αβάσιμος. Και τούτο, διότι η υποβολή αιτήσεως διευκόλυνσης τμηματικής καταβολής εκ μέρους της «..... ΟΕ» σχετικά με την 8273/27-11-2003 πράξη ταμειακής βεβαίωσης της Δ.Ο.Υ. συντελεσθείσα κατά το έτος 2004 και η χορήγηση αναστολής εκτέλεσης της ίδια ταμειακής βεβαίωσης, συντελεσθείσα κατά το έτος 2006, δεν επισυνέβησαν κατά τη τελευταία διετία πριν από τη λήξη της παραγραφής (δηλαδή κατά το χρονικό διάστημα από 1-1-2007 έως 31-12-2008) και, επομένως, δεν είναι εφαρμοστέα διάταξη της παρ. 2 του άρθρου 87 του Ν.2362/1995, όπως ορθά κρίθηκε από το Πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, με την εκκαλούμενη απόφασή του. Ακόμη, απορριπτέος ως αβάσιμα, είναι και τα όσα προβάλλονται με τον προαναφερόμενο λόγο τη έφεσης, κατά το δεύτερο σκέλος αυτού. Και τούτο, διότι: α) αφενός οι 192, 193, 19 και 196/2009 επικαλούμενες από το εκκαλούν απόφασεις του Μονομελούς Διοικητικού Πρωτοδικείου Χανίων αφορούν, αντιστοίχως, σε φόρο εισοδήματος οικονομικού έτους 2003, ΦΠΑ οικονομικού έτους 2003, λοιπούς άμεσους φόρους οικονομικού έτους 2003 και φόρο εισοδήματος οικονομικού έτους 2005, φερόμενες και οφειλόμενες από την «..... ΟΕ», δηλαδή σε απαιτήσεις του Ελληνικού Δημοσίου διαφορετικές από τις ένδικες και β) όπως προκύπτει από την επικαλούμενη από το εκκαλούν 195/2009 απόφαση του Μονομελούς Διοικητικού Πρωτοδικείου Χανίων, να μεν με την εκδικασθείσα από το ως άνω Δικαστήριο ασκηθείσα από 17-11-2006 ανακοπή της «..... ΟΕ» φέρεται να αμφισβητήθηκε η 8273/27-11-2003 ταμειακή βεβαίωση, κατά το μέρος αυτής, με το οποίο εφέρετο να έχει βεβαιωθεί σε βάρος της ανωτέρω εταιρίας το συνολικό ποσό των 138.921 ευρώ, που αφορούσε σε φόρο εισοδήματος οικονομικού έτους 2003 φερόμενο ως οφειλόμενο από την εταιρία τούτη, μετά από διοικητική επίλυση τι διαφοράς, με βάση την ΑΥΟ ΠΟΛ.1144/20.5.1998 , αλλά, σύμφωνα με το σκεπτικό της εν λόγω απόφασης, δεν προέκυψαν τα στοιχεία: ι) της καταλογιστικής πράξης, βάσει της οποίας έγινε καταλογισμός φόρου στην ανακόπτουσα εταιρία και ιι) του πρακτικού της διοικητικής επίλυσης της διαφοράς που επακολούθησε, κατά τις διατάξεις τι ΑΥΟ ΠΟΛ.1144/20.5.1998 , με βάση το οποίο εκδόθηκε η προαναφερόμενη ταμειακή βεβαίωση. Με βάση, δε, τα ανωτέρω, κρίθηκε, με την 195/2009 δικαστική απόφαση ότι οι λόγοι της ασκηθείσας από την «..... ΟΕ» ανακοπής προβλήθηκαν αορίστως, αφού δεν περιείχαν τα συγκεκριμένα εκείνα απαραίτητα στοιχεία, προκειμένου το Δικαστήριο να κρίνει τη βασιμότητά τους και, ειδικότερα, συγκρότηση του νομίμου τίτλου, δεδομένου και του ότι οι ως άνω ελλείψεις δεν συμπληρώνονταν από τα στοιχεία του φακέλου. Μετά από αυτά, εφόσον δεν αποδείχθηκε από την επικαλούμενη και προσκομιζόμενη από το εκκαλούν 195/20 δικαστική απόφαση ότι οι αναφερόμενες σ' αυτήν απαιτήσεις του Ελληνικού Δημοσίου ταυτίζονται με τις ένδικες, το Δικαστήριο κρίνει ότι, ανεξαρτήτως της τελεσιδικίας της απόφασης τούτης, δεν συντρέχει εν προκειμένω περίπτωση εφαρμογής της διάταξης της παρ. 4 άρθρου 87 του Ν.2362/1995, όπως ορθά, αν και εν μέρει με άλλη αιτιολογία, κρίθηκε με την εκκαλούμενη απόφαση.

12. Επειδή, τέλος,, το εκκαλούν υποστηρίζει ότι, κατ' εσφαλμένη ερμηνεία και Εφαρμογή του νόμου [άρθρου 22 παρ. 1 του Ν.3693/1957, το οποίο περιελήφθη ως άρθρο 31 στην κωδικοποίηση της περί Ν.Σ.Κ. νομοθεσίας του Β.Δ. της 7/20-6-1957 και της παρ. 2 της 134423οικ./8Δεκ.1992-20Ιαν.1993 κοινής απόφασης των Υπουργών Οικονομικών και Δικαιοσύνης, (εκδοθείσας κατ' εξουσιοδότηση της παρ. 12 του άρθρου 5 του Ν. 1738/1987)], κρίθηκε με την εκκαλούμενη απόφαση ότι πρέπει να επιβληθεί σε βάρος του, ως δικαστικά έξοδα του εφεσιβλήτου, το ποσόν

των 1.128 ευρώ, ενώ το οριζόμενο με τις εν λόγω διατάξεις ανώτατο όριο για τα δικαστικά έξοδα ανέρχεται σε 297 ευρώ. Και ο λόγος, όμως, αυτός είναι απορριπτός, ως αβάσιμος εν όψει των οριζόμενων ήδη στο άρθρο 275 παρ. 4 του Κ.Δ.Δ., σε συνδυασμό με το άρθρο 285 του ίδιου Κώδικα, δεν προβάλλεται, δε, από το εκκαλούν ότι ο ανωτέρω καθορισμός των δικαστικών εξόδων από το Πρωτοβάθμιο Δικαστήριο έγινε κατά παράβαση της παρ. 4 του άρθρου 275 Κ.Δ.Δ.

13. Επειδή, κατόπιν των ανωτέρω και εφόσον δεν προβάλλεται άλλος λόγος με την κρινόμενη έφεση: πρέπει να απορριφθεί αυτή και να απαλλαγεί, κατ' εκτίμηση των περιστάσεων, το εκκαλούν από τα δικαστικά έξοδα του εφεσιβλήτου (άρθρο 275 παρ. 1 του Κ.Δ.Δ.) του δευτέρου βαθμού δικαιοδοσίας.

ΔΙΑ ΤΑΥΤΑ

- Απορρίπτει την έφεση.
- Απαλλάσσει το εκκαλούν από τα δικαστικά έξοδα του εφεσιβλήτου του δευτέρου βαθμού δικαιοδοσίας.
- Κρίθηκε και αποφασίστηκε στα Χανιά στις 8 Σεπτεμβρίου 2017 με την σύνθεση που αναγράφεται στην αρχή της παρούσας και το πρωτότυπο υπογράφεται από την αρχαιότερη δικαστή που μετείχε στη σύνθεση, μετάθεσης της Προέδρου του Τμήματος Ευαγγελίας Μπουμπουκιώτη.

Η απόφαση δημοσιεύθηκε στο ακροατήριο του Δικαστηρίου, σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στις 31 Οκτωβρίου 2017, με την εξής σύνθεση: Μηνάς Μηναδάκης, Πρόεδρος Εφετών Δ.Δ., Παρασκευή Ψωμά και Χριστίνα Κατσαρού, Εφέτες Δ.Δ., λόγω μετάθεσης της Προέδρου Εφετών Δ.Δ. Ευαγγελίας Μπουμπουκιώτη και προαγωγής και μετάθεσης της Εφέτου Δ.Δ. Μαρίας Κουδουμνάκη.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ